

SISARPOSTI 3/2020

Kuusijuhlaan kuului jännitystä ja omenapussi

*”Pääsenkö tänä vuonna
näytelmän prinsessaksi?”*

*Sisaret muistelevat
koulun joulujuhlia*

Sivu 7

Svetlana Syrjö
nukkui pois s. 11

Mikko Skön
hallitukseen s. 5

Merja Autio

Varusmiehet ehkä jouluna sisälle sodeen

Jouluna on tarkoitus palvella varusmiehiä pienryhmissä sisällä sotilaskodissa, kertoo puheenjohtajamme Inka Tiittanen. Siihen saakka grilliannokset tilataan ja noudetaan eteisestä. **Sivu 3**

*Lunta tulvillaan on raiikas talvisää, ei
liinakkommekaan, nyt enää talliin jää. Sen
kohta valjastan reen pienen etehen, ja sitten
joutuin matkahan me käymme riemuiten.*

*Kulkuset, kulkuset riemuin helkkäilee. Talven
valkoshiutaleet ne kilvan leijailee. Rekehen, rekehen nouse
matkaamaan! Lumi alla jalasten se laulaa
lauluaan.*

*On ryijyn alla lämmin, kun lunta tuiskuttaa. Nyt
liinakkomme kiittää ja valkoinen on maa.*

*Kulkuset, kulkuset riemuin helkkäilee. Talven
valkoshiutaleet ne kilvan leijailee.*

Viime vuosina luminen joulukuukausi on ollut harvinaisuus täällä
etelässä. ”Kulkuset, kulkuset” laulun myötä
voin virittäytyä talven rekiretkien tunnelmiin.

*Hyvää joulua ja harrastuksen
täyteistä uutta vuotta kaikille
sisarille*

Inka

*Magneettikalenteri on lahja
sinulle yhdistykseltä.*

Yhteistyö arvossaan paineen alla

”Oppirahoja on maksettu, mutta oppiakkin on saatu”

Maaliskuun 16. päivä ei hevin unohdu yhdistyksemme puheenjohtajalta **Inka Tiittaselta**. Shokkiutinen sulki sotilaskodin ovet varusmiehiltä, ja sisarten pääsyä Santahaminaan rajoitettiin. Mutta melkein kuin sormia napsauttamalla syntyi uusi tapa toimia.

”En lakkaa kiittämästä henkilökunnan joustavuutta. Kukaan ei napissut, kun työvuorot pantiin uusiksi ja ihmisiä siirrettiin toimipisteestä toiseen. Kaupan päälle tulivat viikonlopputyöt. Kodinjohtaja **Virpi Fyhrin** johdolla sotilaskoti on toiminut koko ajan, ja varusmiehet ovat saaneet sen, mikä heille kuuluu.”

Myös puolustusvoimat saa kiitosta Inkalta. ”Jääkärirykmentin yhteysupseeri, yliluutnantti **Joel Moilanen** on ollut verraton kumppani. Hän on aina viiveettä viestinyt puolustusvoimien uusista määräyksistä. Ne ovat olleet järkeviä ja harkittuja, ja niihin on ollut helppo sopeutua.”

Poikkeustoimintaan on tehty parannuksia tarpeen mukaan. Kun Lahdesta lainattu sotilaskotiauto palasi kotiseudulle, sotilaskodin eteiseen avattiin kioskiluukku, josta tilataan grilliannokset. Ne noudetaan eteisen pöydältä. Muu myynti hoidetaan yhdistyksen omasta autosta sotilaskodin edustalla.

”Rajoitimme grillitilaukset neljään tilaajaa kohti, kun tuvissa arvottiin luukulle lähtijä jopa 28 tilauksen kanssa. Seuraavan piti sitten odottaa niiden kaikkien valmistumista”, Inka kertoo. Heinäkuun saapumiserän varusmiehet eivät ole kertaakaan päässeet sisälle sotilaskotiin, mutta jouluna palveluksessa oleville yritetään järjestää siihen mahdollisuus pienryhmissä.

Sotilaskodin talous on ollut kovilla, kun ei ole ollut tapahtumia eikä autokeikkoja. Valan ja läheisten päivän vieraat ovat puuttuneet, ja osa toimipisteistä oli kiinni kuukausia.

”**O**nneksi meillä on riittänyt säästöjä, ja varusmiehille ovat hyvin maistuneet grilliannokset ja kaikenlaiset herkut. Pakkiruokailu ja normaalia pidemmät palvelusputket ovat lisänneet ostohaluja.” Inka on syksyn aikana käynyt saarella vain harvoin vähän vilkkaamman kesän jälkeen, mutta etätyötä on riittänyt jokaiselle päivälle. Zoom-kokoukset ovat tulleet tutuiksi.

”Sodekuski tuli keikan jälkeen ensi kertaa sisälle sotilaskotiin. Hän oli ihmeissään, mitä kaikkea sieltä löytyy!”

”**S**yyskuussa sairastin keuhkokuumeen, ja olen sen jälkeen vähän himmaillut, mutta nyt kutominen sujuu jo vanhaan tahtiin, parhaimmillaan sukka illassa.” Inka on lähettänyt sähköpostia sisarille, ettei kukaan vieraantuisi. Hän on silti surukseen saanut kyselyitä, mihin voisi palauttaa sisarpaidan. Iloinen asia on se, että yhdistykseen on myös liittynyt uusia jäseniä. ”Kunpa sisaret nyt jaksaisivat uskoa, että pian päästään taas saarelle ja voidaan kokoontua sisariltoihin. Niitä on kovasi kaivattu. Se kertoo siitä, miten tärkeää on tavata muita yhteisen harrastuksen parissa. Hygieniapassikurssi onneksi voitiin järjestää liiton tiloissa.”

Yksi asia on Inkan mielestä kirkastunut korona-aikana.

”Siviilikriisinhallinta on nostettava keskiöön sotilaskotityössä. Olemme oppineet, että yllättävä kriisi voi hetkessä sekoittaa koko kansan arjen. Varautuminen-sana on saanut runsaasti uusia merkityksiä.”

Marja-Riika Saaristo

Edessä vilkas vuosi, jos tauti helpottuu

Helsinki-Santahamina sotilaskotiyhdistyksen vuosikokous saatiin pidetyksi 24.11. sopivasti ennen kuin kokoontumisrajoitukset kiristyivät. Santahamina-taloon oli saapunut 13 sisarta ja etäyhteydellä kokoukseen osallistui 11.

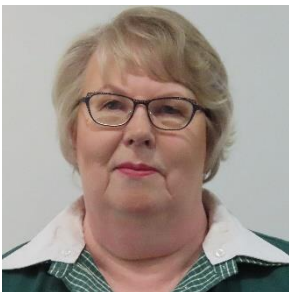
Kokouksen puheenjohtajana toimi **Kirsi Maaskola** ja sihteerinä **Marja-Liisa Nikka**. Jäsenmaksuksi päätettiin 15 euroa myös ensi vuodelle.

Ensi vuoden toimintakertomuksessa on runsaasti tapahtumia ensi vuodelle. Niiden toteutumiseen vaikuttaa pandemiatilanne, ja on mahdollista, että erityisesti alkuvuodesta kalenteriin tulee muutoksia.

Yhdistyksen puheenjohtajana jatkaa **Inka Tiittanen**. Hallitukseen valittiin erovuorossa olleen **Anu Helpisen** tilalle **Päivikki Jordan** ja varajäseneksi **Maija-Liisa Sepän** tilalle **Mikko Skön**.

Varsinaiset jäsenet

kuvat Merja Autio

Inka Tiittanen

Merja Autio

Marja-Riitta Hirvonen

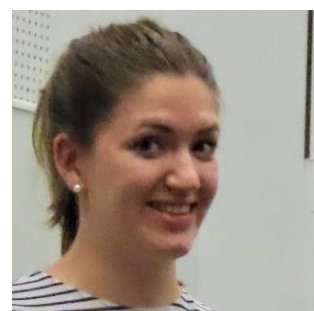
Päivikki Jordan

Anna Maija Luomi

Marja-Liisa Nikka

Helmi Saarela

Varajäsenet

Iiris Ihalainen

Heli Kuisma

Mikko Skön

”Varusmiehen hymy palkitsee”

Olen ollut Santahaminan yhdistyksen toiminnassa mukana elokuusta 2019. Sotilaskotityössä tärkeintä minulle on se, että voin auttaa konkreettisesti. Varusmiehen ja -naisen kiitos ja ehkä vielä hymy siihen päälle ovat parasta palautetta. Toki myös mukavat sisaret ja positiivinen henkilökunta ovat hyvä syy tehdä vapaaehtoistyötä sotilaskodissa.

Olen myös Helsingin Maanpuolustusnaisten hallituksessa. Lisäksi olen ahkera Naisten Valmiusliiton Nasta-harjoituksissa kävijä. Ensi alkuun olin vain osallistujana, sittemmin organisaatiossa eri tehtävissä.

Koko elämäni mittainen harrastus minulla on ollut voimistelu, erityisesti tanssillinen voimistelu.

Päivikki Jordan (vas.) ja Päivi Myyry palvelivat asiakkaita sotilaskotiautosta Tuusulassa marraskuussa.

Olen osallistunut sekä kansallisiin että kansainvälisiin tapahtumiin ja kilpailuihin. Kuulun Olarin Voimistelijoihin, ja harjoittelemme vähintään kaksi kertaa viikossa tilanteesta riippuen.

Päivikki Jordan

”Sotilaskotityö innosti ensi vierailulla”

Minulla oli 15.10.2018 Aulikki Raution kanssa sovittu tutustuminen Santahaminan sotilaskotiin. Siitä kerrasta se lähti, nyt olen ollut kaksi vuotta toiminnassa mukana. Kovasti olen tykännyt sekä sotilaskotityöstä että liikkuvan sotilaskodin keikoista. Taitaa olla kaksi tai kolme oikeaoppista liikkuvan keikkaa takana.

Olen aktiivisesti mukana

Ilmailumuseoyhdistys ry:ssä, ja vastuullani on IMY Shopin myynti nettikaupassa sekä erilaisissa tapahtumissa Hawk-elämyskeskuksen yhteydessä. Tapahtumia ei tänä vuonna sattuneista syistä ole ollut.

Suomen Ilmailumuseolla kuitenkin pidettiin marraskuun alussa kaksi viikkoa pop-up myyntipistettä.

Teatterissa ja oopperassa käyn varsin ahkeraan, parissakin näytöksessä kuukaudessa. Viime keväänä kulttuuririennossa oli pakollinen tauko. Silloin oli aikaa itselle, ja luonnossa tulikin liikuttua etätöiden vastapainoksi. Toivon, että pääsemme ensi vuonna normaaliin sotilaskotitoimintaan, ja sali täyttyy taas nuorista ja kassalle on pitkä jono.

Mikko Skön

Nuoret haluttuja sodeen pandemian aikana

Nuorina sotilaskotisisarina olemme koronan aikana voineet tehdä vuoroja lähes normaalisti. Muuta elämää pandemia on rajoittanut enemmän.

Opiskelemme molemmat Helsingin yliopistossa, toinen biologiaa, toinen valtiotieteitä. Huolimatta siitä, että opiskelemme eri aloilla ja olemme eri vaiheissa opintojamme, molemmat samassa jamassa: kaikki opinnot suoritetaan etänä. Luentosaleissa istumisen sijaan osallistumme opetukseen turvallisesti kotoa videoyhteyden äärellä. Muiden opiskelijoiden kohtaamisesta on jouduttu luopumaan.

Olemme muiden opiskelijoiden tavoin koittaneet parhaamme mukaan täyttää arkeamme uusin tavoin. Olemme löytäneet innostavaa tekemistä osallistumalla aktiivisesti esimerkiksi ainejärjestöjen toimintaan. Olemme ottaneet vastuuta ja vuorostaan saaneet mahdollisuuden pysyä mukana opiskelijayhteisöissä rajoituksista huolimatta.

Vaikka järjestötoiminnan täyttämä arki usein kehittyy kiireiseksi, on kiire parempi vaihtoehto kuin se, että joutuisi istumaan kotona peukaloita pyöritellen.

Ystävyyssuhteita olemme ylläpitäneet erityisesti yhteisen ulkoilun ja ruokailun merkeissä.

Sotilaskotitoiminta on ollut meille koronan aikana poikkeuksellisen normaalia. Olemme kevään ja kesän aikana opetelleet LSK-työtä Merjan apuna. Pääsimme jopa viettämään juhannuksen yhdessä Santahaminan ”paratiisisaarella”.

Harmillista korona-aikana on kuitenkin ollut se, että emme ole päässeet toivottamaan kaikkia uusia nuoria jäseniämme tervetulleiksi Soden arkeen. Sillekin tulee vielä aikansa. Meillä on paljon intoa ja ideoita päästä puuhaamaan nuorten jaoston kanssa, kunhan tilanne sallii.

Saimme MPKK:lla keskellemme kaverimme, ensimmäisen vuoden kadetin Mikko Säckisen.

Itsenäisyyspäivän presidentinlinnan ohjelmassa mainittiin, että hyväntekeväisyys- ja vapaaehtoistyö on lisääntynyt Suomessa koronan myötä. On lämmittävää huomata, että vapaaehtoistyötä arvostetaan niin kotivaruskunnassa kuin kansallisella tasolla. Marraskuussa osallistuimme syyskokoukseen, joka järjestettiin sekä paikan päällä että etänä. Lähdimme kokouksesta hyvin mielin kotiin. Tuttujen sotilaskotisisarten tapaamisen lisäksi meitä ilahdutti jatkokausi nuorten jaoston vetovastuussa sekä hallituksen varajäsenenä.

Toisena syksyn valopilkkuna järjestyi RUK:n kahvitus Maanpuolustuskorkeakoululla. Tapasimme vuorolla tuttuja, niin kadetteja kuin varusmiehiä. Mukavaa oli myös päästä tavallisesta poikkeavalle keikalle. Kiitos vielä mukavasta viikonlopusta mukana olleille ja erityisesti aina niin ihanalle **Eila Elolle**. Pääsemme vielä ennen joulua tekemään varusmiehille joulupusseja.

Jouluterveisin

Hippu Kilpeläinen ja Iris Ihalainen

”Valitsin possun roolin”

Koulun joulujuhla noudatti 1950-luvulla lähes aina samaa kaavaa. Ulkomuistista luettiin Jouluevankeliumi, ja kerran minäkin jouduin sen esittämään. Oli tonttuleikki, jokunen yhteislaulu ja sitten tuskalla ja vaivalla harjoiteltu joulunäytelmä, usein Topeliuksen. Kerran luokkani esitti H. C. Andersenin **Sikopaimenen**. Kaikki kilpailivat suureen ääneen päärooleista. Varasin heti sian roolin. Kukaan muu ei tietenkään halunnut sitä! Valmistin vaaleanpunaisesta kartongista siankärsää muistuttavan naamarin, ja ylläni oli lakana.

Istuin näyttämön reunalla ja toistin silloin tällöin vuorosanoiksi röh, röh, röhröh. Pääosanesittäjät eivät muistaneet repliikkejään, minä osasin muidenkin roolit. Prinsessa hyperteli prinsessahelmaansa hermostuneesti eikä prinssikään hyvin pärjännyt.

Vieläkin muistan kiitokset, jotka sain erään oppilaan äidiltä hyvästä suorituksesta. Luulen, että hän ei tiennyt, missä roolissa olin ollut. Hän vain halusi antaa positiivista palautetta.

Kun työskentelin 1980- ja 90-luvuilla Itäkeskuksen peruskoulussa, järjestimme joulun alla kaksi eri tilaisuutta. Varsinaisesta joulujuhlasta karsittiin lähes kaikki uskontoon viittaavat ohjelmanumerot. Pääpaino oli paljolti erikielisillä ohjelmilla; ranskaa, saksaa, venäjää, ruotsia ja englantia. Oli myös tonttuleikkejä, joulupukki ja pakkasukko sekä kuvaelmia, musiikkiesityksiä ja yhteislaulua. Juhlat valmisteltiin huolella, sillä ne olivat vanhemmillekin ikkuna koulun toimintaan.

Joulujuhlakuvat piirsi Alfons Sjöblom, 8.

Joulun uskonnollinen sisältö liittyi joulukirkkoon. Kiersimme vuorovuosina Helsingin suurimmat kirkot: Kallio, Johannes, Paavali, Tuomiokirkko ja Temppeliaukio. Siinä tuli samalla iso annos kulttuuria ja historiaa. Oppilaat valmistelivat joulukirkkoon musiikkiesityksiä ja esirukouksia.

Kerran koulumme ortodoksiopettaja ”tilasi” koko kouluväelle oman messun Uspenskin katedraaliin. Muutaman kerran vietimme yömessua, jonka päätteeksi todistukset jaettiin kirkon välittömässä läheisyydessä. ET-oppilaille oli järjestettävä omaa ohjelmaa joulukirkon korvikkeeksi, mutta monet oppilaat ja heidän vanhempansa halusivat osallistua myös perinteisiin suomalaisiin joulutapoihin, joihin joulukirkkokin kuuluu.

Maija-Liisa Seppä

Joulukuusen palovahtina

Kuusijuhla ei 1950-luvun Posiolla ollut kovin tärkeä juhla. Emme saaneet uusia mekkoja, ja koulumatkakin oli se sama, 12 kilometriä. Juhliin lähdettiin yleensä hevosella, kun vanhemmista ainakin äiti oli mukana. Parhaimmillaan meiltä lähti samassa kyydissä neljä sisarusta.

Muulloin kouluun poljettiin pyörällä tai hiihrettiin, ellei oltu kortteerissa sukulaisten luona tai asuntolassa. Luokat olivat suuria ja asuntolatkin joskus niin täynnä, että oppilaita majoitettiin opettajien taloon.

Olin kaiketi luotto-oppilas, koska sain olla kuusijuhlissa järjestelypuolella. Sain esimerkiksi valvoa, etteivät elävät kynttilät sytytä kuusta.

Koulun arkeen kuului monenlaisia askareita. Oppilaat kantoivat polttopuut liiteristä ja vedet kaivosta.

Syksyisin jokaisen oppilaan piti tuoda kouluun puolukoita ja mustikoita. Vaadittu litramäärä lisääntyi iän myötä.

Helena Saarela

Kärpässienenä näytelmässä

Aloitin koulun 1956 Rovaniemen keskuskansakoulussa. Esitin joulunäytelmässä äitikärpässientä, joka seiso i piirileikkiä tanssivien pikkusienten keskellä. Päässäni oli kärpässienen muotoinen, valkopilkullinen punainen hattu. Muuta muistoa ei tuosta roolista ole jäänyt mieleeni. Varmaan olin toisluokkalainen, sillä ”etanaiset” eivät päässeet esiintymään. **Kuusijuhlan jälkeen** saimme paperipussin, jossa oli omena ja pipari. Se tuntui hyvältä.

Koulussa oli vuoroluku, kun lapsia oli niin paljon. Kaikki eivät mahtuneet edes ruokalaan, vaan alaluokat söivät luokissa.

Ovelle tuotiin keittolasta tonkallinen puuroa tai keittoa, ja se nautittiin pulpetin päällä.

Kolmannella luokalla asuimme jo Oulussa, ja siellä joulujuhlissa oli tietysti Tiernapojat. Koko kaupunki vilisi ryhmiä, jotka kulkivat talosta taloon. Se oli helppoa, kun alaovet olivat vielä auki. Tiernapoikien piti antaa laulunäyte saadakseen poliisilta luvan kiertää.

Pirkko Kinnunen

Esiintyminen jännitti

Olin kova jännittämään, enkä nauttinut esiintymisestä. Kolmannella luokalla 2005 Malmin ala-asteella teimme luokkalaisten kanssa tontturäpin, jonka sitten esitimme tonttuvaatteissa.

Räpin kirjoittaminen oli hauskeempaa kuin esittäminen. Sanat liittyivät jotenkin jouluvalmisteluihin. Joulujuhlasta sai mukaan pussin, jossa taisi olla pieni rusinapaketti ja pipari.

Käpylän yläasteella jouduimme kaverini kanssa sattumalta joulujuhlan harjoituksiin, kun varsinaiset esiintyjät olivat metsäretkellä. Tuurasimme juhlan juontajia, ja se oli jo tarpeeksi kauheaa jännittäjälle.

Kuljin aina farkuissa, mutta koulun juhliin piti pukeutua ”siististi”. Mekko päälle kaksi kertaa vuodessa oli tuskallista!

Helmi Saarela

Kuoro antoi turvaa ujolle

Ujolle tytölle oli helpotus laulaa kuorossa. Aloitin Siilitien ala-asteella 1967, ja harjoittelimme joululauluja ensin luokassa. Lähempänä juhlaa pääsimme saliin testaamaan kaikua. Kuorosta tuli minulle vuosien harrastus mm. kirkkokuorossa.

Alakoulun joulujuhla oli aika hengellinen. Siellä olivat aina Maria, Joosef ja Jeesus-lapsi. Virsiäkin taidettiin laulaa, mutta oli myös tonttuleikki. Opettaja jakoi luokassa pussin, jossa oli omena, pipari ja pari karkkia.

Tyttäreni toi joulujuhlastaan mandariini-piparipussin 1990-luvulla ja hänen lapsensa samanlaisen vielä 2010-luvulla!

Äitini oli hyvä ompelemaan ja sain aina koulun juhliin uuden mekon tai upslaakihousut, jollaiset minulla oli jo, kun ne vasta olivat tulossa muotiin!

Oppikoulussa Munkkivuoressa joulujuhlat olivat alakoulua modernimmat, enemmän sellainen teiniversio.

Heli Kuisma

En koskaan päässyt prinsessaksi

Kansakoulun joulujuhlat Leppävirralla olivat jännittäviä tilaisuuksia. Saanko haaveilemani osan näytelmässä, pääsenkö prinsessaksi? Millainen joulutodistus tulee? Prinsessaksi en koskaan päässyt, mutta Esteri Vuorinen kirjoitti todistuksen kauniilla käsialalla, sinisellä musteella. Keijukaisina ja tonttuina saimme siskojeni kanssa esiintyä yllin kyllin maamiesseuran ja kotitalousnaisten pikkujouluissa.

Yhtenä jouluna esitettiin kuvaelma joulupukin pajasta. Esitin joulupukin muoria, joka hämmensi puurokattilaa pukin vieressä. Harmitti, kun pukkina oli poika, joka kiusasi meitä kylän tyttöjä koulumatkalla. Vuorosanat lausuin selkeällä äänellä toisin kuin kiusaajapoika. Myöhemmin osakseni tuli runojen lausunta koulun juhlissa.

Marja-Liisa Nikka

MUISTO

Merja Autio

Ahkera sisar ja avantouimari

Solveig Sirén
1937-2020

Solveig Sirén nukkui pois 17.11.2020 kotonaan nopeasti edenneen sairauden uuvuttamana.

Hän oli syntynyt 25.4.1937 Helsingissä. Hän työskenteli pitkän rupeaman Suomen Unicefin palveluksessa. Sen jälkeen hänellä oli taidegalleria Helsingin Töölössä, ja harrasti itsekin öljyvärimaalausta.

Solveig kuului Suomen saunaseuraan yli 50 vuoden ajan ja harrasti talviuintia seuran Lauttasaaressa sijaitsevan Saunatalon rannassa.

Sotilaskotiharrastuksen Solveig aloitti vuoden 1996 alussa Helsingin sotilaskotiyhdistyksen riveissä Taivallahdessa.

Hän hakeutui usein rannikon yhdistysten sisarten joukkoon ja saarilla sijaitseviin sotilaskoteihin kuten Utöhön, Mäkiluotoon ja Ilosaareen.

Santahaminan yhdistykseen Solveig siirtyi 2003, ja toimi aktiivisesti sairastumiseensa asti vuonna 2018. Hän oli mm. kadettien kesäleirillä Vuosangassa Kajaanin sotilaskotisarten joukossa.

Solveig eli Soli oli aina ahkera ja osaava sisar ja reilu ystävä, oikea sotilaskotisisar.

Eeva Torsti

NASTA-kurssi järjestettiin maan alla

Naisten valmiusliiton lokakuista Pikku-NASTA-harjoitusta Pihlajanmarjaa ei voitu koronan vuosi pitää Santahaminassa. Siviilivaatteissa kokoonnuttiin Helsingin Pelastusliiton tiloihin Laaksossa. Ne sijaitsevat maan alla, joten jos sinne meno loi tunnelman poikkeusoloista. Etsintä- ja vääpelikurssit pidettiin normaalia pienemmällä osallistujamäärällä. Kyberturvallisuuskurssin osallistujat olivat etänä koneen ääressä. Kouluttajakurssi peruttiin vähäisen osallistujamäärän vuoksi. Harjoituksessa kiinnitettiin erityistä huomiota turvaväleihin ja hygieniaan. Kaikki käyttivät

kasvomaskoja, eivätkä kurssit kohdanneet toisiaan missään vaiheessa. Kurssilaiset istuivat koko viikonlopun ajan saman pöydän ääressä. Tiloja puhdistettiin monta kertaa päivässä. Harjoituksen toteuttaminen vaati organisaatiolta ja kurssilaisilta huolellisuutta ja sopeutumista erikoisoloihin. Harjoitus meni hyvin. Kaikki saivat arvokasta harjoitusta oikeissa poikkeusoloissa. Santahaminan sotilaskotiauto piipahti kurssipaikalla kahveineen ja munkkeineen.

Päivikki Jordan

MUISTO

Merja Autio

Sydän ja ilo aina läsnä Svetlanan seurassa

Svetlana Syrjö
1935-2020

Svetlana Syrjö, ahkera ja monessa mukana ollut siskomme on nukkunut pois sairauden uuvuttamana.

Keskustelimme monesti hänen nuoruudestaan ja Suomeen tulostaan. Syntyjään hän oli moskavalainen. Siellä hän oli viettänyt lapsuutensa ja nuoruutensa. Hän kertoi sodanaikaisesta selviytymisestä, kuinka äiti hankki lapsilleen ruokaa ja toimentuloa. Äiti oli nuorena ollut Talvipalatsissa ja oppinut siellä niin ompelemaan kuin laittamaan ruokaa. Hänen vanhempansa kuuluivat aatelisuuden perusteella tsaarin perheen henkilökuntaan. Svetlanan olemus huokui aatelisuuden perinnettä omasta itsestään huolehtimisessa ja kauneuden kaipuussa.

Isän kaaduttua Saksan rintamalla, Svetlanan äiti ompeli naapurustolle vaatteita ja yritti myös kotonaan kasvattaa kanoja ravinnoksi. Pienet kananpojat olivat syöneet lattialta nuppineuloja, joten niiden tie loppui lyhyeen. Svetlana oli opiskellut Moskovan yliopistossa rakentamista, Suomen diplomi-insinööriä vastaavan tutkinnon. Opiskelijajuhlissa löytyi myös hänen tuleva miehensä. Suomalaisella Syrjöllä oli kamera, jolla otettiin kuvia juhlista. Hän halusi henkilökohtaisesti toimittaa kuvat Svetlanalle, ja siitä alkoi seurustelu.

Suomeen Svetlana tuli nuorena rouvana 1966. Helsingissä vastassa oli anoppi, joka ojensi kielokimpun tervetuloiksi. Svetlana teki pitkän työuran, ensin Valtionrautateilla, josta hän siirtyi Armas Puolimatkan assistentiksi. Hän oli oivallinen apuri koulutuksensa ja kielitaitonsa vuoksi. Jotkut ovat jopa sanoneet, että Svetogorskin paperitehtaan rakentaminen ei olisi onnistunut ilman Svetlanaa. Hänen etunaan oli myös se, että hän oli tehnyt lopputyönään uudet piirustukset luovutetun alueen paperitehtaista. **Sotilaskotisisaruransa** Svetlana aloitti rannikkosotilaskotiyhdistyksessä. Siirryttyään meille hän oli Santahaminassa monessa mukana. Hän oli ahkerana siskona tilaisuuksissa kattamassa ja kahvia kaatamassa, mukana kirjastotoiminnassa ja pesi uskollisesti tahroja pois salin tuoleista. Ei ollut sisariltaa, johon hän ei olisi osallistunut. Ortodoksisuus oli Svetlanalle tärkeä osa elämää, ja hän oli Uspenskin katedraalin toiminnassa mukana.

Inka Tiittanen

Kova paketti, joka kelpaa aina

Lukupiiri valitsi pakettiin tarua ja totta dekkareista elämäkertaan

Arttu Tuominen: Verivelka,
WSOY, 408 s.

Olen korona-aikana tutustunut porilaiseen kirjailijaan **Arttu Tuomiseen**, jonka viime vuonna ilmestynyt **Verivelka** voitti Suomen dekkariseururan Vuoden johtolanka -palkinnon 2020. Tuominen aloitti neljän dekkarin Labyrintti-sarjalla, joka sekkin oli hyvä, mutta sillä hän vasta harjoitteli. Uudessa Delta-sarjassa ilmestynyt **Verivelka** on loistava dekkari, sen henkilöt eläviä ja porilainen paikallisuus kiehtovaa. Juoni avautuu hitaasti, mutta siitä ei voi sanoa enempää pilaamatta lukunautintoa.

Tuominen kirjoittaa Porin poliisilaitoksen väestä. Henkilökuvaus kaikkineen on uskottavaa. Jari Paloviita ja Henrik Oksman ovat kiinnostavia, ja heidän käyttäytymisensä motivoituaan uskottavasti. Tuominen on ammatiltaan ympäristötarkastaja, ja luontosuhde on

hyvin kirjassa läsnä. Se miellytti minua.

Kirjassa hirvitti se, että Tuominen vie läheltä katsomaan vastenmielistä rikoksen tekemistä, Verivelassa ei tosin pahiten. Verivelka johdattaa lukijan pohtimaan omia arvovalintojaan, miettimään syy- ja seuraussuhteita ja ystävyyden merkitystä.

Tuominen kirjoittaa Porista niin vetävästi, että tekee mieli lähteä tutustumaan Kirjurinluotoon, meren rannalle, torille ja kaupunginosiin.

Leena Mikkola

Virpi Hämeen-Anttila:

Kirkkopuiston rakastavaiset

Otava, 319 s.

Virpi Hämeen-Anttilan Björk-sarjaan kuuluva dekkari **Kirkkopuiston rakastavaiset** sijoittuu 1920-luvun Helsinkiin. Ajankuvaus on todentuntuista, ja juoni etenee verkkaisesti Agatha Christien tyylin.

Hämeen-Anttila käyttää tuon ajan vanhahtavia ilmauksia tehokeinoina ja kirjan tunnelma on kiehtova. Synkkä tarina vie lukijan mukaansa. Kirja sopii hyvin myös niille, jotka eivät ole varsinaisia dekkarifaneja.

Pirkko Kinnunen

Enni Mustonen: Pukija, Otava, 513 2.

Enni Mustosen Syrjästäkatsojan tarinoita -sarja on edennyt 1950-luvulle. **Pukija** kertoo nuoren Vianan aikuistumisesta elokuva- ja missimaailmassa aikansa julkkisten Tabe Slioorin ja Armi Kuuselan avustajana. Onpa kirjaan saatu nivottua myös Marimekon alkuvuodet.

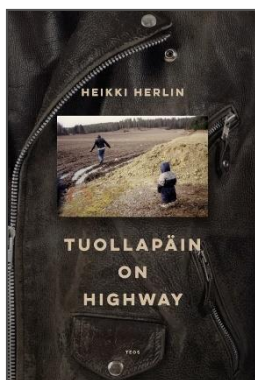
Tositapahtumien ympärille kehitelty tarina on viihdyttävä. Kerronta on Mustoselle ominaisen helppolukuista ja sujuvaa, vaikka puolivälissä olisikin toivonut tiivistämistä.

Nyt ei liikuta Suomen taiteen suurmiesten piireissä kuten sarjan aiemmissa kirjoissa, vaan on siirrytty teollisuuden ja viihteen maailmaan. Mustosen kirjojen parissa on helppo rentoutua koronakurimuksen keskellä.

Kirsti Manninen on kirjoittanut toista sataa kirjaa omalla ja taiteilijanimellään Enni Mustonen: lastenkirjoja, historioita, näytelmiä, televisiokäsikirjoituksia, historiallisia romaaneja, viihdettä, dekkareita, nuorten kirjoja ja kirjallisuudentutkimuksia.

Marja-Liisa Nikka

Heikki Herlin: Tuollapäin on highway, Teos, 326 s.

Koneen omistajista, Herlineistä, on riittänyt asiaa ja tirkisteltävää kirjoihin ja lehtiin. Menestyksen takaa on paljastunut kieroilua, viinaa ja surua. Kolme vuotta sitten kuolleen Niklas Herlinin (s. 1963) pojan **Heikki Herlinin** (s. 1990) hieno kirja ei arvota sitä, oliko isä hyvä vai huono. Hän oli isä humalassakin. **Niklas Herlin oli perijä**, taloustoimittaja ja kustantaja, mutta lööppeihin hänet nosti riehakas vapaa-aika. Hän piti silti huolta lapsistaan, ja rakkautta riitti erityisesti kehitysvammaiselle tyttärelle. Hän tuki avokätisesti kehitysvammatyötä tekemättä siitä numeroa. Rahaa riitti lapsesta asti hienoihin harrastuksiin ja kouluihin, mutta nahkarotsi, musiikki ja ystävät olivat aikuisen Niklaksen elämässä tärkeämpiä kuin paksu kukkaro. Se ei tuonut onnea.

Marja-Riika Saaristo

Matias Riikonen: Iltavahtimestarin kierrokset, Teos, 125 s.

Matias Riikosen kirja saa loppusijoituksen hyllyssä: parhaat lukemani kirjat. Ohut kirja on täynnä raikkaita havaintoja yöllisestä Helsingistä, jossa yövahtimestarina toimiva nuori mies kulkee Töölön ja Kaivopuiston väliä. Tunnelmaa ja oivalluksia riittää rivien väleihin. Riikonen sanoo vähin sanoin paljon. Tutut kadut ja maamerkit tempaavat mukaansa kävelyille. Joskus vastaan tulee tuttu henkilö, ellei muuten, niin muistoissa.

Marja-Riika Saaristo

Lokakuussa alkoi työ sotilaskodissa

kuva ylimatruusi Wallin/Puolustusvoimat

”Vuosi 2020 on yllättänyt moneen otteeseen, ja mielen virkistäminen on vaatinut kekseliäisyyttä. Nyt valmistaudun kadettikoulun pääsykokeisiin ja Cooperin testi pelottaa!” kertoo **Sissi Puranen**, joka aloitti sotilaskodissa tuntityöntekijänä lokakuussa. Hän kertoo seuraavassa koronavuodestaan.

Suoritin asepalveluksen Merivoimien Rannikkoprikaatissa sekä Merisotakoulussa saapumiserässä 1/19. Palveluksen aikana aloin pohtia jatkoa puolustusvoimissa, mutta aselajiini (merivalvonta- ja tulenjohto) ei ollut sopimussotilaan paikkoja auki joulukuun kotiutumisen jälkeen.

Menin töihin kahvilaan, josta minut lomautettiin koronarajoitusten iskiessä. Huhtikuun lopulla kuitenkin Merisotakoulun Reserviupseeriosaston johtaja tarjosi puoleksi vuodeksi sopimussotilaspaikan kouluttajana RUK 177 -kurssilla.

Merisotakoulussa opin ja kehityin sotilasjohtajana, luotsasin tulevia reserviupseereita ja pääsin muistelemaan omaa ru-kurssiani Suomenlinnassa. Koin tärkeäksi tukea varusmiesten jaksamista poikkeusoloissa ja pyrin järjestämään heille mieluisia koulutuksia sekä hieman kevyempääkin tekemistä. Juhannuksena Maasotakoulun pojat pääsivät grillaamaan terassille ja järjestivät itselleen kesäkisat.

Aliluutnantti Sissi Puranen suoritti vesistön ylityksen yhdessä koulutettaviensa kanssa.

Lokakuun lopulla huomasin sotilaskodin etsivän tuntityöntekijää ja sain paikan **Virpi Fyhrin** kautta. Santahamina on minulle tuttu, sillä Merisotakoulu harjoittelee myös usein Paratiisisaarella. Suomenlinnassa taisteluharjoituksia on kinkkisempi järjestää. Kesän aikana kävinkin saarella myös usein asiakkaana.

Koronarajoitukset ovat vaikeuttaneet kavereiden tapaamisia. Kun normaaleja nuorisotapahtumia ei ole järjestetty, on tavattu pääsääntöisesti ulkona. Yksi kiva idea oli elokuvien esittäminen kerrostalon pihalla Roihuvuorella. Rajoitukset ja suositukset eivät ole suinkaan ohi, kun koronan toinen aalto jyllää täysillä. Nyt vaan pitää noudattaa suosituksia säntillisesti.

Sissi Puranen

Tapahtumia 2021

Kaikki tapahtumat koronavarauksella

- ◆ Sisarten kirkkopyhä Roihuvuoren kirkossa 21.3.2021 klo 10
- ◆ Sotilaskotiperinnepäivä 7.5. pop-up kodit
- ◆ Kenttähartaus vanhan kirkon raunioilla toukokuussa
- ◆ Sotilaskotiliiton valtakunnallinen jumalanpalvelus 2.10.2021 Tempeliaukion kirkossa
- ◆ Sotilaskotiliiton 100-vuotisjuhla 2.10.2021 Finlandia-talossa
- ◆ Itsenäisyyspäivän kahvit perjantaina 3.12.2021
- ◆ sodeinfot tammi- ja heinäkuussa
- ◆ Läheisten päivät tammikuussa ja heinäkuussa
- ◆ Kotiuttamisjuhlat

Sotilaskotiliitto juhlii ensi vuonna 100-vuotista taivaltaan. Liitto julkaisee juhlapostimerkin, jota on tilattu myös yhdistyksellemme jäsenten ostettavaksi. Merkkien saatavuudesta tietoa myöhemmin. Postimerkissä on juhlavuoden logo.

- ◆ Sisariltojen ja tapahtumien aiheita – päivämäärät lyödään lukkoon myöhemmin
 - tieliikennelain uudistukset (Heli Kuisma)
 - perinnepukeutumiskatsaus (Katriina Jouko), Helena (Hippu) Kilpeläisen ja Iiris Ihalaisen perinnepuvun ompeluprojekti
 - Some: miltä näytämme ulospäin (FB, IG, netti),
 - tietosuoja
 - oma henkinen jaksaminen pandemian aikana
 - vinkkejä mielenterveyden ylläpitämiseksi – älä unohda naapuria!
 - kotivarailta (Hannele Kivikoski), mitä ruokia etc. voi pitää varalla, miten paljon, miten voi hyödyntää samaa ruoka-ainetta useassa ruokalajissa, mitä kasvaton parvekkeella, mitä saa luonnosta,
 - reseptikilpailu Sisarpostissa: kerro pandemia-ajan parhaat reseptisi
 - repunkantokilpailu (täyspakkaus) siskoille, sissimuonapakkauksen sisältö
 - minigolf siskot vs. varusmiestoimikunta

Yhteystiedot 2021

Hallitus

Inka Tiittanen, puheenjohtaja
Puh. 040 547 7799
inka.tiittanen@hssky.fi

Merja Autio
Puh. 0400 434 941
merja.autio@bastu.net

Marja-Riitta Hirvonen
Puh. 059 338 6121
marjariittahirv@gmail.com

Päivikki Jordan
paivikki.jordan@gmail.com

Anna Maija Luomi
Puh. 050 584 0181
amluomi@gmail.com

Marja-Liisa Nikka
Puh. 040 570 4230
Nikka.marjaliisa@gmail.com

Helmi Saarela
Puh. 040 825 8566
helmi.saarela@gmail.com

Varajäsenet

Iiris Ihalainen
Puh. 044 9966445
auroora.ihalainen@gmail.com

Heli Kuisma
Puh. 040 737 8039
heli.m.kuisma@hel.fi

Mikko Skön
Puh. 050 514 8196
mikko.skon@kolumbus.fi

Tiedotus

Marja-Liisa Nikka
Puh. 040 570 4230
nikka.marjaliisa@gmail.com

Nuoret sisaret

Hippu (Helena) Kilpeläinen
Puh. 0505050119
hippuq@live.com

Jaostot

Tarjoilujaosto

Heli Pasanen, kodinhoitaja
Puh. 050 440 6993
tarjoilu.heli@hssky.fi

Ison kodin tapahtumat

Helena Saarela
Puh. 040 554 9221
helena.saarela@saunalahti.fi

MPKK:n tapahtumat

Eila Elo
Puh. 040 725 7827
eila.elo@luukku.com

Hengellinen jaosto

Marja-Riitta Hirvonen
Puh. 050 338 6121
marjariittahirv@gmail.com

Liikkuva sotilaskoti (LSK)

Merja Autio
Puh. 050 440 6994 (LSK)
lsk@hssky.fi
Puh. 0400 434 941 (oma)
merja.autio@bastu.net

Kirjastojaosto

Anu Helpinen
Puh. 040 835 0195
anumarita48@hotmail.com

Käsityö- ja somistusjaosto

Leena Kosonen
Puh. 040 574 9532
leenam.kosonen@gmail.com

Seniorijaosto

Pirkko Kinnunen
Puh. 050 511 3792
kinnunen.pirkko@elisanet.fi

Perinne- ja arkistajaosto

Pirkko Kinnunen
Puh. 050 511 3792
kinnunen.pirkko@elisanet.fi

Tekstiilijaosto

Benita Puuvuori
Puh. 045 123 6484
benita.puuvuori@saunalahti.fi

Sotilaskodit

Santahaminan sotilaskoti

Santahaminantie 15
Puh. (09) 684 6368
ma-to 8.30-20.30
pe 8.30-19.30 (alokasaikana 20.30:een)
la-su 16.30-19.30 (alokasaikana 20.30:een)

Kodinjohtaja Virpi Fyhr
Puh. 0400 441 317
virpi.fyhr@hssky.fi

Kodinhoitaja Heli Pasanen
Puh. 050 440 6993
heli.pasanen@hssky.fi

Kadettikerhon sotilaskoti (MPKK)

Kadettikouluntie 7
Kodinhoitaja Marjo Ilanko
ma-to 8.00-15.00
pe 8.00-13.00
puh. 0299 530 701
kadettikerho@hssky.fi

Auditoriotalon kanttiini (MPKK)

Kadettikouluntie 6
ma 7.30-15.00
ti-to 8.00-15.00
pe 7.30-12.00
Kodinhoitaja Virpi Leinonen
puh. 0299 530 702
auditorio@hssky.fi

Helsinki - Santahamina sotilaskotiyhdistys ry

Santahaminantie 15
00860 Helsinki
Toimistonhoitaja Nina Laurinen
taloussihteeri@hssky.fi
www.hssky.fi
Nordea FI 22 2285 1800 0028 83
Y-tunnus 1869305-2

Sotilaskotipäällikkö

Sirkka Pouru
Puh. 050 329 0152
sirkka.pouru@gmail.com

